

אנטבה של איפלה

אהרון איפלה *
הגיבור שבאופנה

הציפורים הקטנות, שגודדות בחורף מר לוס-אנג'לס הרחוקה לארצנו, החמימה יחד סית, לחשו באוזני כי אחת המסיבות ה- סוערות ביותר בעת האחרונה בקליפורניה החולמת נערכה בדירתו האכסלוסיבית של שחקן-הקולנוע אהרון איפלה.

מפה לשם הספיק איפלה, בזמן האחרון, לעלות על הגל של סרטי אנטבה, והיה הישראלי היחיד שהופיע בסרט הפשיטה על אנטבה האמריקאי, עם צ'ארלס ברונסון ופיטר פינקי, שהשבוע הזל-נו דימעה על מותו. איפלה, שמתמצא בדרך-כלל במה שקורה בצה"ל בתור יש-ראלי לשעבר, וכמי שמתהדר בשלוש שנות שירות סדיר כשר ומפרך, היה בסרט האנטבאי רביסון קשות, שרץ כל הזמן אחרי תת-אלוף ברונסון-שומרון והרג את כל הרעים.

אבל איפלה יפה-התואר, כך מציצות הציפורים, לא הסתפק בתפקיד המכובד לצד ברונסון. בתור בעל ידע וברי-סמכא בכל הקשור לישראל הוא שימש גם כיועץ טכני בסרט והתפקיד הזה, תאמינו או לא, הוא מה ששבר את לב הילדות באמריקה.

כי מה יותר מושך מאשר ישראלי שאפיר לו יודע קצת עיברית, המסתובב לו על בימת ההסרטה ומוריד הוראות לכולם? או אחת מאותן ילדות אמריקאיות, שהשי-תוקקו לחוש על בשרן את חוויית אנטבה ובו-להשתתף כניצבות בסרט, התאבה — אבל בשיא הרצינות — באיפלה הנ"ל. ועכשיו הגיעו לעינינו המסיבה. כשהסי-תיימה הסרטת הסרט, הזמין איפלה לדירתו המרשימה את כל החברים החדשים שהכיר בצילומים, והיתה שם מסיבה, כך מספרים, שכמותה לא זכורות בלוס-אנג'לס רבות, לפחות בשבוע האחרון.

מי שלא הזומגה למסיבה היתה דווקא אותה ילדה אמריקאית, שכל חברותיה ואפילו הוריה כבר ידעו שהיא התאהבה באיפלה יפה-התואר. אבל זה שהיא לא הזומגה עוד לא אומר כלום. היא פשוט הגיעה לבדה, נכנסה לדירה כמו מלאך מן השמיים, ואיפלה נפל שדוד לרגליה. בקיצור, אהרון איפלה, שעובד כמו חב-רת-ניסיעות ונוסע מארץ לארץ כדי להסי-רט, נקשר לכוכבתית הקטנה שלו כמו לכוכב המזל. כשעוסקים במיקצוע כזה מוכרחים להאמין במזלות, ואם תשאלו אותי, או אני מכירה הרבה שהיו מוכנים להאמין ביפהפיה כזאת גם בלי שהיא תביא להם מזל.

בתמונה מסרטת הפשיטה על אנטבה.

לוליק, כך מדווח לי אושיק, די מאושר, והעיקר שנותנים לו שם לפעמים גם לשיר, כי בשביל לשיר באמריקה צריך להיות טובים באמת, ולא מספיק סתם לדעת לענות גיטארה.

או בסך-הכל אני לא יודעת, אחרי שאני שומעת את הסיפורים של לוליק ואושיק, אם באמריקה טוב או לא טוב. אבל אר-שיק, גם כדי לשכנע את כל מי שהוא מכיר בארץ הזאת שכאן הכי טוב, החליט להשתתף בהצגה חדשה בשם 'ישראלי ב-אמריקה', שמראה שלחיות בארץ האפס-ריות הבלתי-מוגבלות זה עוד לא המציי-אה הכי גדולה.

אושיק אמר לי שהכל בסדר, ואפילו סיפר לי שעיריית מתכוננת לעסוק ביצוא. מה שנקרא "עם הפנים ליצוא". אם אתם לא זוכרים, או עירית כבר דאגה פעם למלבושי הבוהמה הישראלית, אבל בינ-תיים היא העבירה את הבוטיק שלה, והיה ברחוב אבן-גבירול, לידיים אחרות, ועכ-שיו היא עובדת בבוטיק חדש של חברים שלה. בימים אלה היא מצהירת בראש חוצות כי היא זו שהתחילה עם אופנת הגרביים סטייל מעבר-הציה של-לוגני, "עוד לפני שנתיים לבשתי גרביים כאלה", היא אומרת, ולמפקקים היא מוכנה להרי-אות הוכחות בצורת תצלומים.

או עכשיו, אם היא רק תצליח לייצא מוצרי-הלבשה ואושיק יצליח בהצגה החדשה שלו, ולוליק יופיע קצת יותר במיא-מי-ביץ', הכל יוכל להיות בסדר במישפחת לוי לשלוחותיה השונות. ובאמת שאין מקום לדאגה.

מהתקופה שעבר בפאריס וניהל שם רשת מועדונים, כשהזמרת רז'י, שהיא כיום בעלת מועדון אכסלוסיבי בפאריס, עבדה אצלו יחד עם הזמרת ברברה. בספר בוודאי לא ייפקד גם מקומה של רעייתו החייכנית, שהוגדרה ככוכב בשמי האופנה הישראלית בזכות שמלות-החוף שלה. סימי, הזכורה לכולם כמי שתיכונה את הבגדים עבור רשת מועדוני היס-התיכון בעולם, עומדת בכל יום עכשיו ללדת לרובר את ילדה הראשון, מה שלא מפריע לו להשוויץ בזה שהוא לא רק אבא צעיר אלא גם כבר סבא מנישואיו הראשונים.

לפי כמות סיפרי האוטוביוגרפיה הנופ-לים עלינו בזמן האחרון, אפשר היה לח-שוב שכל מי שהוא פחות או יותר משהו, רואה חובה לעצמו לכתוב ספר ולהודיע לעולם את מעלליו. ולמי יש בימינו חיים סוערים? או בבקשה, גם לאנשים היפים יש. קל וחומר לאלה שאינם מקומיים, כמו למשל השחקן הצרפתי הנודע ר'יא-ז'י, שהתפרסם אצלנו בעיקר בזכות ידידותו האמיצה עם אשת-החברה בר-ריקה סגל.

זלין שהוציא באחרונה בפאריס ספר אוטוביוגרפי, כלל בו פרק מיוחד על

סימי ורובר דרמן
יורש לאופנה

בינתיים אימצו להם סימי ורובר ילד קצת גדול, את המנהל של מועדון היס-התיכון באילת, ז'ראר ברון, אחיו של השחקן הצרפתי פייר ברון, בעלה-לשע-בר של השחקנית אנוק איימה, הזכורים לגו שניהם מהסרט גבר ואשה.

אודות מסעותיו לכפר-הנופש הצרפתי ב-אשקלון, שם פרהה ידידות בינו לכין מי שהיה ממנהלי הכפר, רובר דרמן.

ומכל הידידות הזאת יצאה גם חתונה, כשרובר הכיר לדניאל את אשתו, לירי. רק שלא תחשבו בטעות שהוא היה זקוק לשידוכים, חס וחלילה, כי דווקא בשטח האהבות היה שובב גדול. ומי שיקרא את האוטוביוגרפיה של השחקנית סימון סיניורה, יגלה שם שזלין היה הגבר הראשון בחייה של השחקנית המפורסמת והיא אפילו ציינה אותו לטובה באחד מפירקי הספר.

יש להניח שגם בסיפור-שלו גומל לה זלין באיזה ציון-לשבח צעיר, נו, ואם כוכבי-קולנוע כותבים, אז למה שלא יכתב משהו גם עליידי כוכבי-אופנה? אז לגמרי במיקרה כותב פה, בישראל, גם רובר, שהוא כיום בעל מופעל גדול לייצור אופנה יחד עם אשתו סימי, את סיפור חייו הסוערים, וככה ייסגר המעגל. גם לרובר לא חסרים סיפורים מרתקים

לוליק של אושיק

סע הביתה... ולמחרת בבוקר לקח את המיטלטלים ואת המישפוחה, וחזר ארצה ישראל עם תרמיל ומקל.

וכדי שלא יהיו ספקות, אושיק גמר עם אמריקה והוא יישאר כאן איתנו עד יום מותו, מינימום. חוץ מאשר איזה טיולים, אולי, פה ושם.

באמריקה ביקר אושיק אצל אחיו לו-ליק, שכנראה לא מכיר שירים כאלה או שהם אינם נוגעים לליבו, והוא יושב לו במיא-ביץ' כבר יותר משנה. לוליק נשוי לסווי, אמריקאית יפה, ומתפרנס בעיקר מזה שהוא מדריך-קארא-טה וגם מארגן קייטנות לילדים קטנים רעים. חוץ מזה, כשמזדמן, הוא מופיע ושר את השירים הישנים המזכורים שלו — סטייל ספרד ופלמנקו ולורקה.

יש לי חדשות טובות, וגם פחות טובות, ממישפחת לוי. אתם בטח עוד זוכרים את השיר היפה ששר אושיק לוי ושכתב יונתן גפן, ושנקרא יונתן סע הביתה. אז השיר הזה, שמדבר על ישראלים ב-לונדון ("עיר גדולה בלי חיילים ואיר-אפשר לישון?"), הוא ממש שיר שצובט בלב לכל מי שמתכוון לנסוע לשם.

אבל אושיק, כך מסתבר, חי את השירים שלו הרבה יותר מכל זמר אחר. כי יחד עם אישתו הבלונדית עירית, אם שני ילדיו, דנה ואריאל, נסע באמת לאמ-ריקה הגדולה, ואפילו היו חברים טובים שכבר חשבו שאושיק עומד לעזוב אותנו לעולם. אבל אז, כנראה, באיזה לילה חורפי עם ברקים ורעמים שכב לו אושיק המתגעגע במיטה וזימום לעצמו, יונתן

עירית ואושיק לוי
הכל באופנה

התנצלות

אנונימית

מזה כמה שבועות אני מתלבטת כיצד לנהוג לגבי קטע, שפורסם במדור שלי, ושלא היה לרוחי.

באותו שבוע הייתי בטיול בחו"ל ובי-קשתי מחברה לעזור לי. כך נכנס למדור בטעות הקטע, "פילגש בגיבעה" (העולם הזה 2043), על אנשים אנונימיים.

לעיתים אין מנוס מלפרסם במדור זה קטע שאין שמות גיבוריו מוזכרים בו, מסיבות חשובות. למשל, כאשר עלול הפירסום לפגוע בילדים. במיקרים כאלה אני מקפידה למחוק לא רק את השמות, אלא גם כל סימוני-זהות אחר, העלול להביא לזיהוי האנשים. או ש — או ש. או שמהים, או שמונעים זיהוי.

אותו קטע היה מנוסח כך שרבים מהקוראים התפתו לחשוב שמדובר ב-עיתונאי מסויים וידוע, אף שאיני אהבת במיוחד את העיתונאי ההוא, זה לא הגיע לו. מאז אני מתלבטת ושר-אלת את עצמי: איך אפשר להתנצל פומבית בפני אדם ששמו לא הוזכר, ושי-איני רוצה לזהותו גם בדרך התכחשה? בסוף החלטתי לעשות זאת כמו שאני עושה — להתנצל בפני פלוגני, וד"ל.